

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094398480/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Jeg var ganske magtesløs, og jeg holdt op med at slå, men nu var det mig umuligt at lægge hammeren fra mig. Med det forset at forsone mig med den anden og se at komme til en mundelig forståelse med ham, nærmede jeg fanen til mit hoved, langsomt og forsigtig; derpå dunkede jeg mig flere gange på panden, først svagt, så stærkere, så at det sved, og jeg fik vand i øjnene.

Se nu, sa jeg bønlig, nu har jeg gjort den indrømmelse; la det så være nok for denne gang.

Det hjalp virkelig et øjeblik, men så begyndte stemmen igen, hæser og mere ondskabefuld, og jeg blev bange, for hvad skulde jeg gøre? Jeg stod nu og holdt hammeren ud for ansigtet, indtil mine hænder ligefrem rystede i krampe. Jeg hade tager for øjnene, og jeg indså, at jeg hade tabt. Hvis det hade været en revolver, så vilde sagen for længst ha været afgjort, men her tog det noen til med at finde, hvor jeg skulde slå, og enten jeg vilde eller ej, stod jeg nu og hørte på en åbenlys dødfølelse om, på hvilket sted det vilde gøre mest virkning at slå. Det lod til, at mit venstre øje hade de bedste udsigter til at blive genstand for denne ondskab; mine armmuskler spændtes, og hånden sigtede af sig selv op mod det anviste sted. Jeg stirrede ufravendt på fanen; dens drejning til venstre var mig imod, jeg samlede al min sekraft på denne fane, og mens jeg mærkede elektriske stød i min arm, der tydede på, at min modstandskraft snart var forbi, så jeg fanen dreje sig langsomt, hsom hypnotiseret af mit blik, og nu pegede den som et hungriigt gribbenæb op på min pande; jeg hade reddet mit øje, men så brast det omsider for mig –

Jeg horte råb blive vekalede fra gården og opad trapperne, noen skreg ud gennem vinduer, fodtrin af løbende både på trapperne og på stenbroen, en dør blev slået voldsomt i, en anden blev sparket op, nye skrig, spørgsmål og svar blev råbt frem og tilbage.

Der må være gjet år. Jeg har vandret gennem mørke, under tykke skyer; måske det var mit eget mørke, jeg var gemt i. Ja, det var det nok. Min hjærneskal var himmelhvelvingen, og under den hængte min hjærne som blodige, trævede, tykke skyer. Og jeg